

Độc Mộc Châu
Biên tập: Iris

ĐẾN LƯỢT *anh yêu em*

THÔNG TIN EBOOK

**Tải Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như
Epub-Azw3-Mobi, các phần khác**

**và Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyển sách và
truyện update mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

ĐẾN LƯỢT EM YÊU ANH

Độc Mộc Châu
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 1

Tôn Ca Duệ

Gặp Tôn Ca Duệ là khi tôi vừa tròn mười chín, cả tâm hồn vô cùng trong trắng và thuần khiết, không có bất cứ dấu vết nào của nước mắt và tổn thương ăn mòn. Tôi và Lan San kéo va li đứng giữa cổng trường quan sát dòng người xung quanh, không biết làm thế nào. Tân sinh viên và phụ huynh khắp nơi trong trường đông như mắc cửi, dòng người bốn phía chen chúc nhau càng khiến không gian thêm chật chội. Tôi vốn tưởng có thể dựa vào cô bạn Lan San vô cùng khéo miệng của mình để tìm được chỗ tiếp đón tân sinh viên, nào ngờ mới ngoảnh lại nhận được một gương mặt còn hốt hoảng hơn cả mình.

Cô nàng lay mạnh cánh tay tôi, phải làm sao giờ, Cẩm Niên, bọn mình sẽ chết nóng ở chỗ này mất.

Đúng như nó nói, trong không khí tràn ngập hơi người cực nóng, dường như đến hô hấp cũng trở thành một loại cực hình.

Tôi tiện tay kéo cô bạn sang hỏi người mặc áo trắng gần đó, xin lỗi cho hỏi chỗ làm thủ tục nhập học cho tân sinh viên ở chỗ nào vậy ạ?

Bóng người màu trắng quay người lại nhìn hai đứa chúng tôi đang đăm đăm mò hôi rồi mỉm cười, tôi và Lan San không hẹn mà cùng cảm thán: A!

Đúng là cô gái xinh đẹp khiến người ta phải ngược nhìn, trong sự hồi hải và nhộn nhịp với dòng người, chỉ có duy chị ấy cả người thoáng mát, xinh đẹp thoả mái, tựa như thiên thần hạ trần xuống Trái Đất. Đến tôi là con gái còn không cảm nổi lòng nữa là. Có thể dùng từ nào để miêu tả vẻ đẹp của chị ấy đây? Tôi chăm chú nghĩ hồi lâu, nhưng chỉ nghĩ được ra bốn chữ.

Quà tặng trời ban. Chỉ cần bốn chữ này, không cần từ nào khác.

Mái tóc dài đen nhánh, gương mặt trắng ngần, tuy không trang điểm nhưng cũng đủ để hạ gục một đồng người béo gầy xung quanh. Chị ấy nắm tay tôi, giọng nói vui tươi thân thiết, để chị dẫn hai đứa đi.

Trên đường chị ấy hỏi thăm tên hai đứa chúng tôi, tôi chân thành trả lời. Tô Cẩm Niên, Ninh Lan San.

Chị ấy khen, tên hay quá. Chị tên là Cố Lương Tịch. Lan San khen, tên chị cũng rất hay. Chị ấy chán nản lắc đầu, cái tên này quá bạc bẽo, e là vô phúc. Tôi nghẹn lời, không biết đáp trả ra sao.

Cũng may đã đến nơi cần đến, chị ấy chỉ tay vào trong, hai em tự vào nhé.

Tôi vội vàng cảm ơn, chị xinh đẹp, cảm ơn chị. Chị ấy ngần người, nheo mắt nhìn tôi, Cẩm Niên, em đúng là em bé đáng yêu, sau này có chuyện gì cứ đến tìm chị, khoa Tây Ban Nha – Cố Lương Tịch.

Đẩy cửa ra, bên trong không ồn ã như tôi tưởng, tôi quan sát xung quanh rồi thản nhiên gõ lên bàn của một chàng trai gần đó, này! Người đó ngẩng đầu lên, tôi lập tức ngây người. Rốt cuộc đây

là sao, sao hôm nay tôi toàn gặp được những gương mặt không phải của người phàm thế này.

Tóc người ấy cắt rất ngắn, sạch sẽ nhưng quá sắc bén, tròng mày như mực vẽ, tóc mai như đao, trong đôi mắt dập dờn sự dịu dàng xao động, biểu hiện lười nhác, không nói lời nào nhìn tôi chăm chăm.

Ánh mắt tôi lướt qua mái tóc rồi xuống khoeo mắt, lông mày của người ấy, đứng hình tại chỗ, hoàn toàn đã quên đây không phải là trường cấp ba, miệng méo xệch, không phát ra được một tiếng.

Một lúc sau, Lan San lên tiếng phá vỡ sự im lặng này, anh ơi, bọn em đến nhập học. Người ấy nhìn tôi bất giác nở nụ cười, anh không phụ trách việc tiếp đón. Sau đó người ấy chỉ vào người đối diện, hai em đến chỗ cậu ấy nhé.

Trong lúc quay đi tôi chợt nhìn thấy bảng tên của người ấy, ba chữ đó từ đây gieo mầm vào trong xương tủy, không thể nhổ ra.

Tôn Ca Duệ.

Em và anh, thực sự không có duyên phận vậy ư?

Gặp lại người ấy là nửa tháng sau.

Hôm ấy, buổi trưa ở căn-tin, Lan San bỗng nhiên ném dưa xuống, khẽ rên y như tinh thần sụp đổ hoàn toàn vậy, Cẩm Niên, mấy thứ này đâu phải cho người ăn! Tôi thờ dài, cũng ném dưa theo, tối đến mình đi ăn lẩu.

Mấy chị khóa trên nói gần trường có một quán lẩu, đồ ăn rất ngon. Buổi tối chúng tôi mang theo cái bụng đói đến quán đánh

chén.

Vừa ngồi chưa ấm chỗ thì có người gọi tên tôi. Xuyên qua hơi nước mờ mịt, chị Lương Tịch vẫy tay với chúng tôi, lại đây ngồi. Chị ấy mặc váy hồng, trông cực kì quyến rũ. Nhìn sang, ngồi cạnh gấp rau giúp chị ấy là Tôn Ca Duệ áo trắng như tuyết.

Tim tôi bỗng trật mắt một nhịp, hô hấp như dừng lại. Móng tay vô thức đâm vào lòng bàn tay, đến hoa mắt chóng mặt.

Lương Tịch nhiệt tình bắt chuyện với tôi đang ngồi bên phải chị ấy, cười hỏi tôi, sao không thấy em đến tìm chị? Tôi nhỏ giọng đáp, em còn chưa thuộc đường mà. Chị ấy cười ha ha, nói với người ấy, Cẩm Niên chính là em khóa dưới em vừa nhắc với anh đấy, hôm khai giảng đứng ở cổng trường như trẻ con bám em không rời ấy. Người ấy nhìn thoáng qua tôi rồi gật đầu mỉm cười.

Tôi bỗng dựng mắt khẩu vị.

Mới ăn qua loa vài miếng rau tôi đã gác đũa, Lương Tịch tò mò hỏi, đồ không ngon hay em muốn giảm béo thế? Tôi còn chưa kịp mở miệng Lan San đã cướp lời, nó vẫn thế đấy ạ, khi còn bé em từng nghe bà ngoại nó kể, thức ăn đời người vô hạn, ai ăn xong trước thì người đó chết trước. Chắc nó muốn làm xà tinh ngàn năm ấy mà.

Tôi nhào người véo má nó một cái, mọi đều đều cười nghiêng ngả. Lương Tịch kéo chúng tôi lại, thân thiết nắm tay tôi, Cẩm Niên ngoan, nói cho chị biết, vì sao em muốn sống lâu thế?

Tôi cúi đầu, khẽ đáp, bởi vì em muốn sống lâu hơn người em yêu... Xung quanh lại được một trận cười vang, chỉ có mình Lương

Tịch dịu dàng ra hiệu cho tôi nói tiếp. Tôi sợ hãi ngẩng đầu, đối diện với người ấy, em nghĩ, nếu em chết trước, tất nhiên người yêu của em sẽ phải chịu đựng nỗi đau mất đi em, cho nên em nhất định phải sống thọ hơn người ấy, em muốn lấy thân phận vợ để tổ chức tang lễ cho người ấy, không muốn người ấy phải lưu luyến trần thế mà sống ở thế giới khác mỉm cười đón tiếp em.

Cả bàn đều yên lặng, Lương Tịch thở dài, xoa mặt tôi. Cẩm Niên, em đúng là em bé ngoan.

Nụ cười trên đôi môi người ấy hơi xa vời, chậm chậm tiến vào mắt tôi. Ánh mắt y như ngọn lửa. Từ đầu đến cuối, anh chưa nói một lời.

Tạm biệt mọi người, tôi và Lan San đi thẳng vào một quán net.

Tôi viết nhật kí blog: “Lần đầu tiên gặp được người ấy ở ngôi trường xa lạ này, sinh mệnh tôi khắc lên một vết thương đầu tiên, mang tên thất vọng. Thì ra tình yêu không cần nhiều thời gian để nuôi dưỡng bởi nó sẽ từ từ mọc lên. Đôi khi, tuy chỉ là một giây vội vã nhưng sai cả một đời.”

Tôi đã nghe lời đồn về tình yêu của họ, đúng là rất đẹp đôi. Tôi cũng tin rằng, bên cạnh người ấy chỉ có chị ấy, dẫu là ai cũng không xứng.

Tối nay tôi vô tình nhìn thấy sợi dây đỏ buộc trên cổ tay trái của người ấy, một đầu dây đỏ khác, buộc ở tay phải của chị ấy. Tôi che chắn lòng mình thật cẩn thận, sợ nó bỗng tuôn ra máu tươi.

Thì ra, không chỉ kiếp này. Sang cả kiếp sau. Chị ấy đã xác định từ lâu.

Đời đời kiếp kiếp, không xa không cách, đẹp để biết bao.

Nhưng là người ấy, em và anh, thực sự không có duyên phận vậy ư?

Nhìn chiếc màu đen, và rồi, nước mắt lẳng lặng tuôn ra.

ĐẾN LƯỢT EM YÊU ANH

Độc Mộc Châu
www.TruongDinh.vn

Chương 2

Tiếc quá, người em yêu, đã có ý trung nhân mất rồi!

Ban đêm, tôi lăn qua lăn lại trên giường mãi không ngủ được, Lan San nghiêng sát mặt lại gần, mơ màng hỏi, mà sao thế? Tôi nghe thấy giọng nói đầy uể oải của mình, Lan San, mà lại gần đây đi!

Làn da nó mịn màng, ôm tôi vào lòng, bạn yêu, có phải vì người ấy không?

Tôi âm thầm tự giễu, cho rằng bản thân che giấu rất tốt nhưng suy cho cùng vẫn để lộ sơ hở, người ngoài chỉ cần liếc qua cũng có thể đoán được bí mật này. Tay nó vòng qua người tôi, không sao đâu, tao không nói cho người khác biết đâu.

Nó nói, Cẩm Niên, ngày mai mà đi tìm hắn, nói với hắn, mà thích hắn như thế nào.

Tôi kiên quyết lắc đầu, tội gì tự rước lấy nhục.

Trong lúc nhất thời không ai bảo ai dừng đề tài này lại, một lúc sau Lan San chợt hỏi tôi, mà có để ý đến Diệc Thần không? Tôi không phản ứng, Diệc Thần nào cơ? Hai mắt nó trong bóng tối tựa như kim cương phát sáng, chính là người làm thủ tục cho bọn mình, hôm đó cũng có anh ấy, hình như là bạn của người ấy của mà.

Tôi cười, đã thích thì phải theo đuổi ngay.

Nó dối, như thế thì rụt rè ở đâu, tao phải đợi anh ấy đến tìm tao.

Diệc Thần đến thật, nhưng không phải đến tìm nó. Khi anh ấy hỏi “Xin hỏi Cẩm Niên có ở đây không”, sắc mặt Lan San rất xấu, gương cười, có ạ, anh chờ chút.

Kí túc xá trong khuôn viên trường, tôi cẩn thận quan sát Diệc Thần từ xa, đẹp trai, sạch sẽ. Chợt nhớ đến gương mặt bừng sáng của Lan San khi nhắc đến anh ta, khóe miệng tôi nhếch lên một nụ cười cay đắng.

Diệc Thần cười lên rất đẹp trai, ánh mắt hồn nhiên như trẻ con, anh ta nói, Cẩm Niên, là Lương Tịch cổ vũ anh đến.

Tôi lễ phép mỉm cười, cố ý không đáp.

Anh ta dừng chốc lát, nói tiếp, Cẩm Niên, nếu có thể, anh mong được bên em.

Cứ nói chuyện thế này tôi không thể im lặng được, ngẩng mặt, y như thiên thần nhỏ nhảy múa dưới ánh dương, tôi đáp, anh rất tốt nhưng em đã thích người khác rồi. Nói xong liền chạy đi, dừng ở ngoài mấy mét, sau đó lớn tiếng nói, thực ra Lan San là một cô gái rất rất tốt, nhất định anh sẽ thích cậu ấy.

Anh ấy quay lưng về phía mặt trời, y như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Khi tan học tôi trông thấy Lương Tịch và người ấy, lò mò đoán ra ý định của họ, bước chân dừng lại. Họ lại gần, tôi theo bản năng mở

tay ra, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Thế nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm trấn định tự nhiên và hờ hững.

Trong giọng nói của Lương Tịch tràn đầy sự nghi hoặc, tại sao em không chấp nhận Diệc Thần? Cậu ấy là một người rất đáng yêu.

Người ấy đứng đằng sau chau mày, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén, vẻ mặt thản nhiên như mây khói. Tôi cố ý làm như không thấy, nhẹ giọng trả lời Lương Tịch, em đã nói với anh ấy em thích người khác rồi.

Lương Tịch mở tròn hai mắt, là ai thế? Để chị mai mối cho em.

Tôi giương mắt đối diện với anh, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng. Tiếc quá, người em yêu, đã có ý trung nhân mất rồi.

Sau đó, máu trong ngực cuộn cuộn trào lên, các dây thần kinh như ngừng hoạt động, chảy ngược.

Cầm Niên, anh chờ em lâu lắm rồi

Tôi mua hai con cá vàng đen ở cửa hàng nhỏ gần trường, mỗi ngày đổi nước đúng giờ, cho ăn, rửa bình cá, cẩn thận chăm sóc.

Lan San tò mò, xưa nay mày rất ghét mấy thứ này mà, sao giờ lại thích thế?

Tôi cười, không giải thích. Tất nhiên không phải là vì buồn chán, cũng không phải vì tẻ nhạt. Mà là, lần đầu trông thấy chúng bơi dập dờn trong nước tôi bỗng hiểu ra rằng tình yêu thế nào đi chăng nữa cũng chỉ như đuôi cá vàng mà thôi, trơn trượt, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn khỏi tay mình.

Rất nhiều thứ, chúng ta cứ ngỡ nắm chắc trong tay.

Khi đó, Diệc Thần vẫn chăm chỉ theo đuổi tôi, còn Lan San, đã tìm được niềm vui mới.

Trời dần dần ngả sang thu, tôi quấn khăn, dựng cổ áo lên, chỉ lộ hai con mắt sáng ngời. Xuyên qua hàng hàng bồn hoa, dãy nhà khúc khuỷu, tôi nhìn thấy ánh lửa của tàn thuốc.

Anh nhìn thấy tôi, trong mắt chất chứa cảm giác bất an. Tôi bối rối, bốn mắt chạm nhau, quên cả lời nói. Anh dí tàn thuốc bên tường, mỉm cười nhìn tôi, lần đầu tiên gọi tên tôi, Cẩm Niên, anh chờ em lâu lắm rồi.

Nước mắt tôi thoáng chốc ướt đẫm mặt, thi nhau rơi xuống tí tách. Bao tháng ngày trần trở hành hạ, chỉ khi nghe được tiếng gọi tên mình từ anh tôi như được ban ân sủng, trong lòng tràn ngập những oan ức và vui mừng không tên. Tôi dõi mắt nhìn anh, không nhúc nhích. Gió thổi tóc tôi tán loạn, anh chần chừ hồi lâu mới sải bước lên vuốt tóc gọn gàng cho tôi, và rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Tôi vùi đầu trong ngực anh khóc không thành tiếng.

Tôi muốn một điếu thuốc, kẹp giữa ngón giữa và ngón trỏ, châm lửa, hút vào rồi chậm chậm nhả khói ra. Tư thế tao nhã, cẩn thận. Anh xoa đầu tôi, trẻ con, đã dính vào là không rút ra được. Ảnh hưởng đến sức khỏe.

Tôi nhìn vào mắt anh, giọng chắc chắn. Nếu là anh, em đều muốn thử.

Anh ngỡ ngác, siết chặt tay mình, tránh mặt, dường như sợ tôi trông thấy vẻ mặt anh. Cẩm Niên, sao em xuất hiện muộn như vậy?

Tôi chau mày, lòng quặn thắt. Dùng hai tay lạnh lạnh ôm mặt anh, Tôn, em sẽ không để anh phải buồn phiền, em yêu anh, đây là chuyện của riêng mình em.

Trong không trung vang lên tiếng pháo bùm bùm, chúng tôi lẳng lặng chăm chú quan sát. Tôi làm sao có thể phủ nhận mình đã yêu, chỉ cần trông thấy đôi mắt dịu dàng của anh tôi đã vui mừng đến rơi nước mắt. Tôi khẽ nói, Tôn, anh có biết hôm đầu gặp nhau, nụ cười của anh trong mắt em tựa như ánh dương ấm áp bỗng bị người che hai mắt lại, thế giới trong chốc lát trở nên tối đen không.

Tôi gượng cười, nhưng nước mắt cứ tuôn ra không ngừng.

Anh cúi xuống, mãnh liệt hôn lên môi tôi, mang theo hương thơm ngát của hoa cỏ từ từ phá hủy lí trí tôi.

Trong làn nước mờ mịt tôi thấy nơi góc tường có bóng người, đại não bỗng trống rỗng.

Là anh ấy, Diệc Thần.

ĐẾN LƯỢT EM YÊU ANH

Độc Mộc Châu
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 3

Nếu anh ấy thay đổi

Diệc Thần ngồi trong KFC không ngừng cười khỏ, hóa ra là Tôn, cuối cùng anh cũng biết. Nhưng mà Cẩm Niên, Lương Tịch và em thân như chị em ruột, em nỡ tổn thương cô ấy ư?

Tôi rất muốn nói nhưng lại thôi, nhiều lần lời muốn thốt ra nhưng không cất lên nổi. Em biết, sẽ không có ai hiểu em đâu, chỉ cần họ phát hiện ra em và anh ấy có chút tư tình nào thì sẽ lập tức ngăn cản. Sẽ chẳng có ai hiểu được, em yêu anh ấy, đã vượt xa hơn cả tình yêu dành cho cái danh tiếng trong sáng thánh thiện của bản thân. Em yêu anh ấy thì cũng sẽ yêu người xung quanh anh ấy, thế nhưng người đứng đầu ngọn sóng vẫn là chị Lương Tịch.

Em tình nguyện bản thân chông chát vết thương chứ không để anh ấy chịu chút tổn thương nào. Tình yêu của em chỉ vậy, không có uy hiếp gì cả.

Diệc Thần vươn tay, dấu thế nào em vẫn là người con gái anh yêu, có bất cứ chuyện gì đừng ngại tìm anh.

Anh ấy và Lương Tịch đều là những người tôi yêu quý từ sâu thẳm trong tim, vô tình tổn thương hai người họ, rất đáng tiếc. Tình yêu xưa nay vẫn luôn khiến chúng ta cảm thấy vô dụng. Tôi cuộn tròn người lại, linh hồn trong thể xác mỏng manh này run rẩy trong cảm giác đầy tội lỗi.

Cuối thu, tôi nhận được điện thoại của Lương Tịch. Sinh nhật chị, em và Lan San phải đến đấy.

Tối đó, ánh sáng lung linh khắp phòng, càng khiến bộ váy trên người tôi và Lan San như hai cô bé Lọ Lem xông vào cung điện. Lương Tịch mặc một chiếc váy xanh biếc khiêu vũ giữa đám người, làn váy bay bay, khuôn mặt ửng đỏ tựa như hoa hồng nở rộ.

Ánh mắt tôi tựa như ra-đa quét qua quét lại, kiếm tìm hình bóng trong mơ ấy.

Người ấy đứng đằng sau đám người, nhìn tôi đầy dịu dàng và áy náy. Tôi khẽ run lên, thì ra chúng tôi cũng có lúc nhớ nhung, cô đơn đến thế. Quay mặt đi, không dám nhìn anh quá lâu.

Tôi tặng cho Lương Tịch một lọ nước hoa KENZO, bên ngoài là hình lá phong rụng. Tôi chúc, chị Lương Tịch, mong là chị thích nó.

(BT: Kenzo là thương hiệu thời trang nổi tiếng được thành lập bởi Kenzo Takada – nhà thiết kế người Nhật vào năm 1970 tại Pháp)

Lương Tịch hờn dỗi nháy mắt, dĩ nhiên là chị thích rồi. Nhưng mà Cẩm Niên này, em phải nhớ kĩ, lời hứa của đàn ông con trai cũng như nước hoa, chỉ có thể ngửi, không thể uống.

Tôi thật sự không thể nào kháng cự nổi sự đáng yêu của chị ấy.

Quà tặng của Tôn khiến toàn bộ mọi người vô cùng kinh ngạc. Một bó hoa hồng xanh lớn tinh tế và quyến rũ, còn có túi xách LV anh đào mẹ anh ấy mang từ nước ngoài về.

Trong mắt Lương Tịch thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhận lấy, rồi nhón chân hôn lên gò má anh. Xung quanh hoan hô tựa tiếng sấm

vang rền.

Tôi nắm chặt tay Lan San, hàm răng chạm vào nhau phát ra tiếng run rẩy. Dẫn tao đi, mau lên!

Hôm sau, chị ấy tìm tôi, Cẩm Niên, sao hôm qua em về sớm vậy? Tôi mỉm cười từ chối, em không khỏe lắm, do đông người quá nên chưa kịp nói với chị.

Chị ấy chau mày, thế thì em phải ăn bánh ga-tô, không được từ chối đâu đấy.

Vừa thấy tư thế hút thuốc khá thành thạo của tôi, chị ấy kinh ngạc nhìn, Cẩm Niên, em bây giờ thành đứa trẻ hư rồi. Tôi bật cười, lời còn chưa thốt ra đã nghe thấy chị ấy nhìn bao thuốc thất thần nói, Marlboro là nhãn hiệu Tôn thích nhất.

Nhắc đến tên người ấy tôi im lặng, cúi đầu không nói.

Lương Tịch bỗng hoảng hốt, Cẩm Niên, anh ấy thay đổi rồi, anh ấy không còn yêu chị nữa. Anh ấy đã từng nói sẽ tặng nhẫn kim cương và cầu hôn chị vào ngày sinh nhật tuổi hai mươi, nhưng tối qua, anh ấy lại nuốt lời. Chị ấy cúi gằm xuống, giọng nói lạnh lẽo, hay là anh ấy đã yêu người khác.

Ngón tay kẹp thuốc lá của tôi khẽ run lên, khói thuốc bay mịt mờ. Chị Lương Tịch, nói cho em, nếu anh ấy thật sự thay đổi thì thế nào?

Bỗng nhiên chị ấy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên ngọn lửa tức giận tôi chưa từng thấy, cả gương mặt cũng lạnh lẽo theo. Nếu là thế thì chị sẽ không để cho họ được dễ chịu.

Lưng tôi toát mồ hôi lạnh. Chảy ròng ròng xuống.

Tôn Ca Duệ yêu Tô Cẩm Niên

Nửa đêm tôi bò dậy lên Weibo:

Từ khi gặp được người ấy, tôi đã hoàn toàn phá kén và lột xác sống lại.

Tôi của giờ đây đang phải đối mặt với tầng tầng lớp lớp sợ hãi và cảm giác bất an. Tuy bên ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng tôi là người hiểu rõ tình hình chuyện này hơn ai hết.

Thế nhưng tôi không sai, phải sao đây.

Tôi yêu người ấy, đây không phải lỗi của tôi, mặc dù sẽ chẳng có ai tha thứ cho tôi.

Tôi và anh bây giờ, gần mập mờ như thế, xa tình yêu đến vậy. Tối đó, anh nói thầm bên tai tôi, Cẩm Niên, em là cô gái trong sáng như thế, anh thật sự không đành lòng để em phải chịu áp lực.

Tôi chợt cười, anh không kiềm chế nổi muốn lau đi nước mắt tràn mi trên gương mặt tôi. Giây phút đó trong lòng tôi đau đớn như bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên xuyên qua. Tôi xấu hổ cực kì, đều do tôi không đúng, để người tôi yêu phải khó xử vì mình.

Tôi thật sự chưa từng có hy vọng quá xa vời. Tôi chỉ cần có thể đứng bên anh, dấu trong lòng anh là một người khác tôi cũng thấy mãn nguyện.

Thà tình yêu của chúng tôi không có hồi kết còn hơn bị phỉ nhổ vì người đến sau, là tôi.

Vừa viết xong thì có ngay một tin nhắn mới, nhấn vào xem, tôi ngây người. Là anh, anh nói, Cẩm Niên, chúng ta yêu nhau, nếu không sẽ chết.

Cuối tuần, cả một đám người hẹn nhau đi leo núi.

Lương Tịch vẫn nắm tay người ấy, tôi ép mình không được phép nhìn về phía họ. Lên đến sườn núi, chân tôi đau, nước mắt thi nhau chảy xuống, Diệc Thần lại đây công tôi, anh ấy biết vì sao tôi khóc.

Sau khi họ ăn xong, tôi lặng lẽ chạy ra sau núi, cởi tất ra, mắt cá chân sưng tấy lên, tự lấy thuốc trong túi ra rồi sát trùng. Sau đó lại lấy con dao Thụy Sĩ ra, khắc chữ lên tảng đá.

Tôi Cẩm Niên yêu Tôn Ca Duệ.

Tôi không nhớ mình thiếp ngủ từ lúc nào, khi tỉnh lại trời đã tối đen như mực, người ấy quay lưng với tôi đang khắc gì đó trên tảng đá, tôi lại gần xem.

Tôi Cẩm Niên yêu Tôn Ca Duệ. Tôn Ca Duệ yêu Cẩm Niên.

Dường như cuối cùng đã tìm được vòng tròn phù hợp. Nước mắt tôi rơi xuống tí ta tí tách.

Anh ôm tôi và nói, sau khi xuống núi thì không thấy em đâu, anh bảo họ về trường trước, để anh đi tìm em. Buổi chiều không gặp em, anh còn tưởng em đã xuống núi trước chờ mọi người rồi cơ.

Tôi đáp, thế thì chúng mình mau bắt xe thôi.

Anh nhướn mày, vẻ chế nhạo. Ngốc quá, chuyến bọn Diệc Thần về chính là chuyến cuối cùng rồi. Chúng mình phải ở đây một đêm.

Nhà nghỉ rất sạch sẽ, chúng tôi ở chung ở phòng còn trống duy nhất nên hơi bối rối.

Bỗng dưng anh đứng dậy, anh vẫn nên ra ngoài thì hơn. Tôi kéo anh, không cần đâu, em và anh không cần phải ngại gì cả.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên trán, mắt, mũi rồi vành tai anh. Duỗi cánh tay mảnh khảnh ra kéo khóa áo khoác anh xuống, hơi thổi bên tai anh như hoa lan, anh à, hãy muốn em, xin anh.

Người anh cứng đờ, cổ ghìem tôi lại, nhiệt tình đáp trả nụ hôn rì rào thoáng chốc vừa nãy, mỗi ngón tay anh tựa như ngọn lửa thiêu đốt, đi qua chỗ nào, lửa cháy rùng rục.

Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi người tôi yêu đến giải trừ cảm kị.

Một lúc sau, mở mắt ra, anh ngồi bên giường hút thuốc. Cánh tay tôi quấn lên người anh, nhẹ giọng hỏi, sao vậy? Anh quay lại, viền mắt đỏ bừng. Cẩm Niên, nếu anh không thể cho em được gì thì không nên ích kỷ chiếm giữ mình em. Em nên giữ sự trong trắng của mình, trao cho người đáng giá với em.

Tôi lẳng lặng mở cúc áo ra, anh à, nếu như không phải anh, em cũng không nghĩ đến người khác.

Cơ thể trắng ngần trước mặt anh, tôi đè tay anh trước ngực. Xin anh hãy muốn em.

Sau cơn đau kịch liệt là niềm vui sướng điên cuồng. Anh nhìn vết máu đỏ sẫm chói mắt trên giường, ra sức tháo vòng tay đan trên cổ tay xuống. Anh vùi đầu trong ngực tôi khóc, nghẹn ngào nói, Cẩm Niên, ngày mai chúng mình đi gặp Lương Tịch, chúng mình cùng đi.

ĐẾN LƯỢT EM YÊU ANH

Độc Mộc Châu
www.TruongDinh.vn

Chương Cuối

Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này...

Người ấy nắm tay tôi đến trước mặt chị ấy, Lương Tịch, vòng tay đan này trả lại cho em.

Cả người chị ấy lùi lại, mặt xám ngoét, Tôn Ca Duệ, anh nói rõ cho em, đây là sao.

Anh nắm tay tôi chưa từng buông ra, anh và Cẩm Niên đều yêu nhau. Chính là vậy.

Cả người Lương Tịch run rẩy, gương mặt xinh đẹp đang lên vì tức giận, trong ánh mắt là vô vàn mũi tên sắc bén, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào tôi và mắng. Tô Cẩm Niên, mà đúng là đồ không biết xấu hổ, tao nên nhận ra mà chẳng phải là người lương thiện gì hết, dùng trăm phương nghìn kế lợi dụng tao để đến gần anh ấy, sau đó vô liêm sỉ quyến rũ anh ấy. Chắc hẳn tới qua các người lên giường với nhau nhỉ? Cơ thể là đòn sát thủ của mày à? Tô Cẩm Niên, là tao đã nhìn nhầm mày, là mắt tao bị mù mất rồi.

Tôi bình thản, bình tĩnh nhìn chị ấy, thời gian như ngừng trôi, Lương Tịch, em thật sự yêu quý chị, không phải vì anh ấy...

Lời còn chưa dứt tôi đã nhận được một cái tát trời giáng, cả hai chúng tôi còn chưa phản ứng kịp thì Lương Tịch đã xông lên tát tôi.

Sau đó, tôi ngửi thấy mùi tanh tanh của máu, gương mặt như nổ tung, đầu óc choáng váng.

Chị ấy còn định xông lên nhưng bị người ấy kéo lại. Lan San liền kéo tôi đi ngay, dọc đường đi tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn, nó nói, đừng cậy mạnh, khóc lên đi... Tôi nén nước mắt chực trào, tao không đau, thật đấy.

Điều tôi khổ sở không chỉ là không biết lựa lời nói nói sao khi gặp Lương Tịch xinh đẹp mà còn là có được anh ấy nhưng đánh mất chị ấy. Cảm giác đó giống như tự tay đập vỡ ly thủy tinh, đối mặt với mảnh vụn của nó nhưng không thể dùng sức.

Buổi tối tôi nhận được điện thoại của Lương Tịch, giọng chị ấy lạnh lùng, đầy mệt mỏi. Chị ở dưới tầng, em đến một mình đi.

Tôi từ chối đi cùng Lan San. Suy cho cùng có một số việc nhất định phải nói cho rõ ràng, trốn tránh cũng vô dụng. Đây là kiếp nạn của tôi và Lương Tịch, người khác không giúp được gì cả.

Dưới sân không có ai, tôi nhìn xung quanh, định quay về, không ngờ một bóng người lao ra từ đằng sau lưng, cầm một chai dung dịch tạt vào mặt tôi. Tôi theo bản năng dùng tay chặn lại, nhưng vẫn vương lên mặt, cơn đau đốn như lửa đốt khiến tôi kêu gào trong bi thảm.

Lương Tịch cười điên cuồng, ha ha, tao xem mày bây giờ quỵen rũ anh ấy thế nào.

Tôi ngã trên mặt đất, trước khi mất đi ý thức nghe thấy tiếng Lan San và nói một câu sau cùng là, đừng báo cảnh sát, cũng đừng nói cho anh ấy.

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng, trên mặt tôi là tầng tầng lớp lớp băng gạc. Tôi lờ mờ nghe thấy tiếng Lan San nói với mẹ, cũng may mặc quần áo nhiều nên cánh tay không sao, chỉ sợ trên mặt sẽ để lại sẹo.

Tôi kêu gào gọi tên Lan San, cơ thể ấm áp nó gần sát người tôi, ôm chặt lấy tôi, Cẩm Niên, đừng sợ, có tao ở đây.

Tôi như muốn cắn nát môi mình, sợ tiếng khóc mềm yếu phát ra từ chính bản thân. Giọng Lan San như trẻ con an ủi tôi, Cẩm Niên, tin tao. Mà mãi là người xinh đẹp nhất, mà còn nhớ bản thân trước kia xinh đẹp thế nào không.

Diệp Thần đến thăm tôi, còn mang theo cây mã đề tôi thích nhất. Nắm tay tôi nói chân thành, em vẫn mãi là cô gái trong sáng như cây mã đề này.

Thậm chí có cả Lương Tịch, chị ta cũng đến. Tuy bị Lan San tát cho mấy phát ở ngoài cửa, nhưng vẫn muốn được gặp tôi. Tôi bình tĩnh gọi chị ta lại ngồi, bỗng nhiên che mặt rồi bật khóc nức nở.

Chị ta vừa khóc vừa nói, Cẩm Niên, xin lỗi, chị không biết nên nói với em gì nữa. Đáng lẽ chị nên vui vẻ khi trả thù được em nhưng thấy em nằm đây lòng chị như dao cắt. Cẩm Niên, vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này....

Tôi nhắm mắt lại. Lương Tịch, chị là người bạn đầu tiên em quen ở thành phố này. Em ngưỡng mộ vì vẻ đẹp và lòng lương thiện của chị, chị là thần tượng của em, và em chưa từng nghĩ sẽ chia cắt tình yêu của hai người. Em ngưỡng mộ chị, sao em nữ tổn thương chị chứ.

Nhưng em và anh ấy yêu nhau, Lương Tịch, xin lỗi. Yêu, luôn có lý do phản bội cả thế giới.

Cho nên, tôi không trách chị, tất cả vì yêu thì mọi chuyện này đều đáng được tha thứ. Thế nhưng chị phải đồng ý với tôi, đừng để anh ấy biết chuyện này.

Em đồng ý!

Tôi năn nỉ bố mẹ làm thủ tục bảo lưu cho mình, sau đó rời khỏi thành phố này. Cả ngày ở trong nhà viết viết rồi quen biết được biên tập, kiếm thêm chút tiền tiêu. Mẹ không nỡ để tôi mệt nhọc, bảo tôi đừng tự hành hạ bản thân, nhà mình cũng không thiếu tiền.

Tôi ôm bà cười, con không muốn làm kí sinh trùng.

Mỗi ngày lễ, Lan San và Diệc Thần cùng đến thăm tôi. Cuối cùng hai người họ cũng ở bên nhau. Sinh mệnh chỉ là một cuộc dạo chơi, cuối cùng vẫn mang lại cho chúng ta những bất ngờ không tưởng.

Còn cuộc đời tôi, có người con trai ấy, nhưng mãi mãi trống vắng. Toàn bộ mọi người đều bị tôi ép phải đồng ý che giấu tung tích tôi, không cho anh ấy biết quãng thời gian xảy ra chuyện đó. Tôi như làn sương mỏng manh dần tan khỏi sinh mệnh anh. Cả đoạn kí ức bị tôi vứt bỏ ở nơi xa nhất của thời gian, và tôi cũng không muốn anh biết được nước mắt và sự đau đớn cùng cực.

Sau mỗi lần rời đi, Lan San đều cẩn thận dò hỏi tôi, thật sự vẫn chưa thể nói cho anh ấy à?

Tôi trả lời như chặt đinh chém sắt, tuyệt đối không thể.

Ngửa đầu nhìn bầu trời, muốn hái sao nhưng không với tới nổi. Với gương mặt tàn tạ này, đã không còn xứng đôi với anh nữa.

Má phải của tôi từ gò má chạy đến tai đều bị chai axit sunfuric đó hủy hoại, dấu bố mẹ tiêu tốn rất nhiều tiền đưa tôi đi chữa, dù vết thương lành không nhìn thấy sẹo, dù tóc tôi dài che hết cả mặt... Thế nhưng có một số việc, khi đã xảy ra, làm thế nào cũng không xóa nhòa nổi.

Tôi không còn gương mặt tuổi xuân có thể mỉm cười với người tôi yêu như xưa nữa.

Lan San theo tôi đi xăm hình, một con bướm tung cánh bay cả đời đậu trên má phải tôi.

Trông nửa khuôn mặt mà giật mình, việc nghĩa chẳng từ một đời tình gian khổ...

Cuối tuần tôi tìm tư liệu trong thư viện, điện thoại rung lên, tôi ra ngoài hành lang nghe máy, nhưng lại phát hiện ba lô đã không còn trên người. Tìm dọc theo các giá sách, lòng như lửa đốt, cuối cùng cũng thấy trong góc xưa.

Vội vàng kiểm tra đồ trong ba lô, phát hiện phần notes bị di chuyển. Xé một tờ rời lật thẳng đến trang cuối, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống dòng chữ còn chưa khô mực ấy.

Tô Cẩm Niên yêu Tôn Ca Duệ. Tôn Ca Duệ yêu Tô Cẩm Niên.

Một bóng người xuất hiện trước mặt, tôi vội đeo ba lô lên muốn chạy trốn nhưng lại bị anh ôm vào lòng, mùi thơm ngát thấm ruột thấm gan, sáng nhớ chiều mong Tôn Ca Duệ, vượt qua núi xanh nước biếc đến bên tôi.

Cẩm Niên, em thật tàn nhẫn, thế mà lại thông đồng tất cả mọi người. Nếu Lương Tịch không mất ở Tây Ban Nha, nói tất cả sự thật cho anh thì em định giấu anh đến tận khi nào? Chẳng lẽ em cho rằng anh chỉ tham lam sắc đẹp mà không phải yêu em thật lòng ư?

Anh vén ống tay áo lên, trên cánh tay là hình xăm con bướm, giống hệt hình trên mặt tôi.

Cẩm Niên, em đã từng nói anh phải là của em. Vì thế, anh

Anh cúi đầu hôn lên hình xăm con bướm trên gương mặt tôi. Cẩm Niên, anh yêu em. Xin em hãy giả cho anh. Tô Cẩm Niên yêu Tôn Ca Duệ, Tôn Ca Duệ yêu Cẩm Niên. Đây là sợi dây đỏ kết nối duyên phận của chúng ta, dù chạy trốn cũng vô ích.

Anh, may mắn biết bao, cả quãng thời gian dài như thế, nhiều người như vậy. Từ đầu đến cuối chúng ta không lạc mất nhau, và cuối cùng cũng có một ngày chính tai nghe được lời anh yêu em của anh.

Gương mặt tôi đầm nước mắt, cười mỉm, đáp, em đồng ý.

Hết